

LIBRIS | We know books
MEGAN MAXWELL

SURPRINDE-MĂ!

Traducere din limba spaniolă de Mirela Nica

Cerul era splendid.

Era una dintre acele zile în care îi plăcea să piloteze, în timp ce cânta piesa *I gotta feeling*, a trupei The Black Eyed Peas.

I gotta feeling that tonight's gonna be a good night That tonight's gonna be a good night

That tonight's gonna be a good, good night

Tonight's the night Let's live it up

I got my money Let's spend it up

Melanie se uită la ceas. Era 15:18. În treizeci și cinci de minute aveau să aterizeze la baza SUA de la Ramstein, din vestul Germaniei.

Câteva ambulanțe militare îi așteptau acolo, însărcinate să preia nord-americanii răniți de gloanțe sau explozivi, pe care îi transporta în avionul său.

Își atinge ochii. Era obosită, dar valul de adrenalină pe care-l oferea muzica o ținea trează. Zborul din Afganistan era epuizant pentru oricine și, în ultima fază a călătoriei, dorința de a ateriza crescuse. Reduse volumul muzicii, pentru a i se adresa lui Neill:

– Dă-mi apa.

Acesta își întoarse scaunul și Fraser, care era în spatele lui, îi întinde o sticlă. Melanie, Mel pentru prieteni, bea și îi mulțumește.

Mel, Neill și Fraser erau pilot, copilot și, respectiv, manager pentru transportul aerian de marfă al Air Force C-17 Globemaster, care se întorceau din Afganistan. Aduseseră provizii la unele baze operaționale din SUA și se întorceau cu niște soldați răniți, care urmau să fie tratați la spitalul militar nord-american Landstuhl.

– La ce oră vom pleca spre München? întreabă Neill.

Melanie zâmbește. Aștepta cu nerăbdare să-și vadă fiica, dar nu putea ajunge decât în următoarea zi. Atât pe ea, cât și pe Neill, îi aștepta la München ceea ce își doreau cel mai mult. Amândoi mureau de nerăbdare să ajungă la ceea ce numeau „cămin“.

– La prima oră, răspunde ea.

– Nu pleca fără mine. Abia aștept să-mi văd familia.

Mel consimte, ridică din nou volumul muzicii și încep să cânte cu voce tare.

Când cântecul s-a încheiat și liniștea a pus stăpânire pe cabină, Fraser spune:

– Locotenent, amintește-ți că, de data asta, merg cu tine la München.

– Cineva special te așteaptă? întrebă tânăra, amuzată.

Fraser, auzind-o, șoptește:

– O frumoasă stewardesă cu picioare lungi și o gură scandalosă.

Neill izbucnește în râs, iar Mel îl ia peste picior.

– Nemernicule!

Fraser se uită la ea și, amuzat, răspunde:

– Locotenent, omul nu trăiește numai cu pâine, iar eu nu sunt din piatră.

Mel râde. Ea nu era făcută din piatră, deși colegii ei așa credeau, și, uitându-se la Fraser, adaugă:

– De data aceasta nu îți pot oferi canapeaua de la mine de acasă. Mama mea este acolo.

– Nu îți face griji. Monica îmi oferă patul ei.

– Uau... iată un subiect! râde Neill.

Fraser zâmbește și, bătând palma cu el, zice:

– Dulce și ispititoare, așa este Monica, glumi el, provocând râsetele colegilor săi.

– Asta-i pasărea lui Robert? întreabă Fraser, arătând spre un avion. Cei trei s-au uitat la avionul care se îndepărta și locotenentul răspunde:

– Nu. A rămas să joace biliard și să bea câteva beri în după-amiaza asta. M-ar fi anunțat prin radio dacă ar fi plecat.

O liniște se lasă în cabina avionului, până când Mel întrebă:

– Ce se întâmplă cu muzica?

Amuzați, cei doi au zâmbit și, fără a fi nevoie să-și vorbească, Neill a schimbat CD-ul. A pornit muzica și vocea lui Bon Jovi a umplut cabina. De la primele acorduri ale piesei *It's my life* au început și cei trei să clatine din cap și să cânte tare, în timp ce își puneau ochelarii de soare. Acesta era un ritual. Ritualul lor. Întotdeauna aceeași melodie. Asta însemna că se întorc acasă. La ei acasă.

It's my life

It's now or never

I ain't gonna live forever

I just want to live while I'm alive

Melodia aceea și semnificația ei erau speciale pentru cei trei. O ascultau întotdeauna când plecau sau soseau dintr-o călătorie. Era începutul și sfârșitul a tot. Și, așa cum spunea Bon Jovi: „Nu voi trăi pentru totdeauna, vreau doar să trăiesc atât timp cât sunt în viață“.

Viața... aceste cinci litere reprezentau totul pentru ei. Văzuseră prea multe lucruri neplăcute, prin natura muncii pe care o aveau.

Datorită muncii lor, învățaseră să fie supraviețuitori. Din pricina muncii lor, Mel l-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubea.

În timp ce fredona, tânăra se concentra pe aterizare. A oprit puterea de alimentare și a ridicat botul avionului. Când treapta centrală a atins pista, Mel a extins frânele pneumatice la maximum și a activat treapta de aterizare, în timp ce avionul își reducea încet viteza. Odată ce a scăzut la 40 sau 50 km/h, a redus puterea motoarelor și avionul s-a oprit până când ea, preluând din nou comenzile, l-a condus către hangarul indicat de colegii ei de la sol.

Odată oprite motoarele, a deschis hayonul avionului și a început debarcarea. Ea, Neill și Fraser au rămas să completeze unele rapoarte. Când au terminat și a ieșit din cabină, a auzit:

– Locotenent Parker.

Ea s-a uitat și, după un salut militar oficial, a răspuns:

– Locotenent Smith.

Odată încheiat salutul, amândoi au zâmbit. Înaintea ei era Robert Smith, un bun prieten și, totodată, pilot al unui alt C-17.

– Cum a fost zborul, Mel?

– Normal... ca întotdeauna. Amândoi au râs și el a adăugat:

– De data aceasta nu mai putem bea câteva beri. Plec în Liban, de îndată ce pasărea mea este încărcată.

– Decolezi azi? Robert dădu din cap aprobator și spuse:

– Da. Teoretic, trebuia să plecăm mâine, dar au mare nevoie de provizii, așa că ne-au devansat cu o zi.

Amândoi au consimțit. Așa era viața lor și Mel, făcându-i cu ochiul, îl întrebă:

– Ce mai face Savannah?

Cu gândul la soția sa, bărbatul zâmbeste și răspunde:

– Se bucură de transfer. Acum este în Fort Worth, amenajând casa. Sper să fiu alături de ea peste câteva luni. Apropo, trebuie să-i mulțumesc tatălui tău. Savannah mi-a spus că o ajută cu documentele.

Mel consimte.

– Tata te cunoaște, ești prietenul meu și el știe că prietenii mei trebuie ajutați.

Amândoi au râs și el a spus:

– Dă-i un mare sărut prințesei.

– Mama mea este aici, în Germania, cu ea.

Auzind-o, Robert înjură și apoi adaugă:

– La naiba, mi-ar fi plăcut să o văd pe Luján! Transmite-i salutări din partea mea și, mai ales, multe sărutări acelei păpuși pe nume Sami, slăbiciunea mea!

LIBRIS | MEGAN MAXWELL
books

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

Traducere din limba spaniolă de Elena Coman

Publisol

Sâmbătă după-amiaza, când eu și Flyn ne jucăm în sufragerie pe PlayStation, se deschid ușile salonului și apar sora mea, Marta, și mama mea, Sonia. De îndată ce le văd, știu că urmează o discuție.

După ce oprește jocul, Flyn se uită la ele și bombăne:

– La naiba... Ce vreți?

– Să-mi dai chiar acum un sărut, nerușinatule, și nu mai face fața aia! Îi reproșează mama mea. Pe zi ce trece semeni mai mult cu unchiul tău morocănos... Pentru numele lui Dumnezeu... dar chiar toți bărbații din familia asta trebuie să fie niște nătărași?!

– Mamă... protestez eu.

Flyn mă privește cu mândrie. Între noi doi există o conexiune extraordinară, pe care niciunul din noi nu permite nimănui să o rupă.

– Mamă, ce se întâmplă? o întreb pe un ton iritat.

Sora mea, Marta, își aruncă geanta pe canapea și șoptește:

– Ah, frățioare, mereu ești așa de simpatice!

– Marta, vrei să taci?! Îi dau eu replica.

– Să tacă ea...? murmură Flyn.

Marta, care este un vârtej de nebunie dezlănțuită, se apropie de băiat și, după ce-i trage o palmă peste ceafă, șuieră:

– Ia să vedem dacă taci tu, mormolocule!

Flyn bombăne. Îmi cere ajutor cu privirea și, când vede că nu spun nimic, îmi se adresează mamei mele:

– Sonia, ne jucam o partidă foarte importantă, eram în tur-neu... Ce se întâmplă?

Mama zâmbește. Îl adoră pe micul nostru coreean german și, sărutându-l pe cap, explică:

– Flynn, eu și mătușa ta trebuie să vorbim cu Eric.

– Acum? protestează copilul.

– Da.

– Dar, Sonia, ți-am zis că suntem în turneu... nu se poate altă dată?

– Nu. Nu se poate. Trebuie să vorbim acum! exclamă sora mea.

Flynn blestemă în sinea lui. Îl cunosc mai bine decât oricine și știu că, dacă nu-l opresc, va spune ceva nepotrivit, așa că-i cer:

– Flynn, du-te în camera ta.

– Dar...

– O să te anunț când pleacă ele, să continuăm. E noaptea noastră ca între bărbați și nimeni nu ne-o va strica. Îți promit!

El bombăne, îl enervează că ne-a fost întrerupt momentul și, fără prea mult chef, iese din salon pentru a se duce în camera lui.

După ce rămân singur cu mama și cu sora mea, cea din urmă își bate joc:

– Noapte ca între bărbați? Asta-i mai lipsea mormolocului nesuferit.

– Marta... fiica mea...! protestează mama.

Sora mea se învârte, ne privește și insistă:

– Îl iubesc pe acel copil la fel de mult ca voi, dar este un prost crescut și, dacă nu-l aducem pe calea cea bună, în câțiva ani va deveni un adolescent insuportabil.

Nu spun nimic. Mai bine tac.

Toată lumea știe că Flynn doar pe mine mă respectă.

– Eric, cât vei mai amâna vizita ta la doctor? mă întreabă atunci sora mea.

Oftez. Ultimul lucru de care am chef este să mă gândesc la asta.

Din nefericire, sufăr de o boală moștenită de la blestema-tul meu tată, un glaucom, care nu este altceva decât o boală a

nervului optic ce-mi provoacă vedere încetoșată, greață, vomă și dureri groaznice de cap.

„Mulțumesc, tată!”

Nu vreau niciodată să vorbesc despre asta. E ceva ce mă privește doar pe mine și urăsc să stârnesc milă.

– Dragul meu, trebuie să te duci să-ți faci acele analize, murmură mama.

– Știu, mamă.

– Păi, dacă știi, de ce nu te duci? aud că întreabă Marta.

O privesc pe sora mea. Marta nu e numai o băgăcioasă, mai e și medic pe deasupra.

– Puțin îmi pasă că te uiți la mine cu privirea aia a ta de om rău, șușotește, pe mine nu mă înspăimânți! N-ai aflat încă?

Blestem.

E insuportabilă.

Mama, ca o spanioloaică orgolioasă, când o vede că face așa, spune că este singura din familie care i-a moștenit caracterul. Felul acela de a fi atât de luptătoare, atât de războinică, atât de... hispanică mă doboară, așa că șuier, adresându-mă Martei:

– Ce-ar fi să închizi puțin gurița aia?

Ea mă privește, zâmbește așa cum face mereu ca să mă scoată din minți și trânteste:

– Imposibil! Urangutanii ca tine mă obligă să o deschid.

– Marta! o admonestează mama.

Dar sora mea, care continuă să zâmbească, îi face cu ochiul și dă replica:

– Mamă, băiețelul tău blond trebuie să fie pus la punct, iar eu sunt cea care să facă asta, așa că o voi face! N-am chef să cobor mereu privirea în fața lui, așa cum e obișnuit să facă toată lumea. Mie nu mi-e frică de tine, ai înțeles, încăpățânatulule?!

Mama oftează, iar eu răsflu și șuier:

– Marta, te iubesc, dar uneori îți jur că-mi vine să te omor.

– Îndrăznește!

LIBRIS

We know
books

Ne privim...

Ne sfidăm...

Sora mea e unică și irepetabilă. De când era mică, îi plăcea să mă supere.

– Marta, pentru numele lui Dumnezeu, intervine mama, am venit să vorbim cu Eric, nu să ne certăm cu el!

Văd că Marta zâmbește. În mod inconștient, asta mă face și pe mine să zâmbesc în cele din urmă, și cu atât mai mult când ea spune:

– Mamă, Eric n-ar fi Eric dacă n-ar protesta și nu s-ar certa cu mine.

Mă face să țin la ea când o aud zicând asta.

Suntem ca ziua și noaptea, poate pentru că ea este fiică din a doua căsătorie a mamei. Hannah, sora noastră mai mare, decedată, era cea care aducea pacea între noi, cea care ne repeta că suntem frați și că trebuie să ne iubim și să ne respectăm și, deși facem asta, de cele mai multe ori nu putem evita să nu ne certăm.

Când s-a întâmplat trădarea Bettei și a tatei, Marta mi-a fost alături.

Nu m-a lăsat singur nici măcar o secundă și-i voi fi întotdeauna recunoscător, chiar dacă mă voi mai și certa cu ea.

Simona, femeia care, împreună cu soțul ei, are grijă de casa mea și mă ajută cu Flynn, intră în momentul acela ca să aducă o carafă cu limonadă și niște pahare și apoi se retrage. Mama se grăbește să toarne în trei păhărele și le împarte.

– Mai vreți să vorbim și despre altceva? întreb în continuare.

Mama și Marta se privesc. Atunci, sora mea spune, adresându-i-se mamei:

– Începe tu, căci, dacă o fac eu, o s-o dau în bară.

Mama răsuflă, se apropie de mine și spune:

– Să vedem, fiule. Știi că, după citirea testamentului, compania care...

IBDIS | We know books
MEGAN MAXWELL

EU SUNT ERIC ZIMMERMAN

VOLUMUL II

Traducere din limba spaniolă de Mirela Nica

2021

Luna de miere se apropie de sfârșit.

Trebuie să ne întoarcem la realitatea noastră. Compania mea are nevoie de mine. Dar mai întâi vom trece prin Jerez, pentru a-l lua pe Flynn, și de acolo vom merge la München.

La întoarcere, în avionul meu privat ni se alătură Juan Alberto, care dorește să deschidă noi piețe pentru compania sa din Europa, Dexter și Graciela.

Fără îndoială, ceea ce am vorbit cu prietenul meu în legătură cu ea, în urmă cu câteva zile i-a dat de gândit și, în mod surprinzător, o include în călătorie, lucru pe care ea este încântată să îl accepte.

Judith este fericită. La fel ca mine, a observat că prietenul nostru are sentimente pentru asistenta sa și nu încetează să planifice lucruri cu Graciela. Haine noi. Coafură nouă. Ieșiri cu prietenii. Și cel mai amuzant lucru este să vezi cum Dexter cade iar și iar în capcanele ei.

Cât de simpli suntem noi, bărbații, și cum ni se vede puful!

Se vede că femeile ne întrec în anumite privințe, oricât de deștepți credem că suntem. Și se mai vede că, atunci când simți ceva pentru o femeie, este foarte greu să te ascunzi, chiar dacă-ți propui.

De exemplu, eu însumi!

Sosirea la Jerez este reconfortantă. Mai presus de toate, să văd expresia fericirii dragostei mele.

La aeroport, când coborâm din avionul privat, un bărbat se apropie de mine și îmi întinde actele și cheile unei mașini. Văzând-o, Jud se uită la mine și eu, bucuros, explic:

– Am cumpărat această mașină pentru atunci când venim la Jerez, este în regulă?

Fericit, văd cum soția mea se uită la Mitsubishi-ul Montero cu opt locuri, la fel ca acela din München, și exclamă, plină de viață:

– E minunat!

Odată ce ne-am adunat cu toții, mergem la reședința noastră, la Villa Morenita, un loc fermecător de care socrul meu, fiind în apropiere, are grijă și-l supraveghează în absența noastră.

Când ajungem și ieșim din mașină, Judith le prezintă casa cu mândrie oaspeților noștri. Îi găzduiește în camerele lor și, la final, văd că îl sună pe tatăl său. Faptul de a-i vedea chipul, atunci când vorbește cu Manuel, mă bucură, pentru că și ea este bucuroasă.

Este atât de drăguță...!

Mă uit la ea fermecat, când îl văd pe Dexter că se apropie de mine și mă întreabă:

– De ce a trebuit soția ta să mă pună în camera de lângă cea a Gracielei?

Zâmbesc, mă uit la prietenul meu și întreb:

– De ce îți este teamă?

Dexter clatină din cap, scoate una dintre expresiile sale mexicane, se întoarce în scaunul cu roțile și, fără să spună mai multe, dispare.

Câteva ore mai târziu, după ce ne-am făcut duș, am intrat cu toții în Mitsubishi și ne-am îndreptat spre casa familiei lui Jud din Jerez. Ea așteaptă cu nerăbdare să îi vadă pe toți. Și eu, inexplicabil, la fel.

De când le am eu pe astea cu familiile?

Când intrăm pe strada unde locuiește socrul meu, îl văd pe Flynn în depărtare, jucându-se cu Luz.

Ce fac singuri pe stradă?

Dintr-odată, își lasă jocurile deoparte și aleargă spre mașină ca doi dezlânați și, bucuroși că ne recunosc, claxonează, uitând că sunt singuri pe stradă. Copiii țopăie și râd.

Câteva secunde mai târziu, aproape înainte de a opri mașina, soția mea nebună deschide ușa. Dar unde se duce, dacă nu am oprit mașina?

Fără să se gândească, coboară dintr-un salt și degrabă îi îmbrățișează pe cei doi copii, care se năpustesc asupra ei.

– Soția ta e nebună? întreabă Dexter.

Nu răspund. Felul în care a coborât m-a speriat până și pe mine, dar, văzând zâmbetul ei cald și pe cel al copiilor, uit de supărare și răspund:

– Fără îndoială, da.

Câteva clipe mai târziu, deschid ușa, ies și eu din mașină și, mai repede decât mă aștept, Flynn se aruncă pe mine. Faptul de a-i simți afecțiunea și apropierea, îmi place, mă încântă și dintr-odată văd că Luz vine spre noi și, înainte de a mă putea opri, Flynn, fetița și cu mine ajungem să ne rostogolim pe pământ.

Ce m-au trântit!

Dexter și ceilalți râd în hohote și, neputând să mă abțin, în ciuda loviturii și a chipului îngrijorat al iubitei mele, spun, râzând și eu:

– Jud, draga mea, ajută-mă!

Soția mea o ceartă pe Luz, care încă râde pe pământ, iar când Jud îmi întinde mâna, eu o trag în jos și o fac să cadă peste mine. Din nou, râsul ne înconjoară. Sunt fericit-fericit alături de soția mea și de familia ei specială.

O jumătate de oră mai târziu, odată ce au fost făcute întâmplările, cu toții bem ceva răcoritor în grădina din spate a casei, lângă piscină. Raquel, cumnata mea, apare vorbind la telefon și scoțând un „ce tare!”, așa cum ar spune socrul meu. Fără să se uite, o lasă pe micuța Lucia în brațele unui Juan Alberto deconcertat.

De ce i-o dă pe fetiță, dacă nu-l cunoaște deloc?

În tăcere, le auzim cu toții conversația și, când îmi dau seama că Luz ascultă cu toate cele cinci simțuri ceea ce spune mama ei, zic rapid, pentru a-i atrage atenția:

– Uite, Luz, ce aparat de fotografiat cu Sponge Bob am cum-părat pentru tine!

Fata se concentrează apoi asupra mea și acceptă cu bucurie cadoul. Flynn îl ia pe al său și Judith, nedumerită și recunoscătoare

pentru reacția mea, ia copilul din brațele lui Juan Alberto și începe să vorbească cu el:

– Bunăăăăăă... cucu-cucu cucuuuuuuuuu... o să-ți mănânc năsuuucuuul, o să ți-l mănâăăăăăânc!!!

Grupul se uită la ea. Zâmbesc și un Dexter nedumerit mă întreabă:

– Ce se întâmplă cu soția ta?

Amuzat de naturalețea pe care o văd în Judith, atunci când vorbește cu fetița, mă uit la Dexter și răspund:

– Vorbește în balenă.

– Balenă?!

Dau din cap, zâmbesc și clarific:

– Judith spune că atunci când vorbim așa cu un copil înseamnă că vorbim în balenă.

Am râs amândoi de asta, soția mea și lucrurile ei, iar mexicanul comentează:

– Fără îndoială, soția ta este o femeie ciudată!

– Fără îndoială, afirm îndrăgostit, în timp ce ea continuă să vorbească cu nepoata ei.

Câteva clipe mai târziu, când cineva îi spune că îi stă foarte bine cu copilul, Jud își schimbă expresia. Încă îmi amintesc că, după nașterea Luciei, mi-a spus că nu vrea să aibă copii și încerc să nu zâmbesc, atunci când o văd scărpinându-se pe gât.

După o vreme, o Raquel înnebunită încetează să mai vorbească la telefon, se apropie de noi și, după ce îi întâmpină pe cunoscuți, îi prezintă pe Graciela și Juan Alberto, pe care abia îi privește, și, când aceasta se îndepărtează, îl aud pe cel din urmă spunând:

– Măicuțiță, ce femeie!

Auzind aceste vorbe, mă uit serios la mexican. Raquel este cumnata mea și nu îi voi permite să se joace cu ea. Văzându-mă, face un gest și mă înțelege. Mai bine așa.

Restul după-amiezii îl petrecem în familie, cu râsete și într-o atmosferă plăcută, iar când vine ora cinei, bineînțeles, Manuel ne